

(עובדיה א' ו) **אם תגביה פנשר ואם בין פוכבים שים קנף וגו'. והכי י' תתאה סליקת לי"ג מכילין, ורמיזין באת א' י' לעלא וי' לתתא, חכמה בראש וחכמה בסוף. ו' פריקא דתרויהו.**

קום נטיל אבנא וכריף לה בההוא חוט דזרקא דאיהו אריף אנפין בעלה ודאי וא"ו אריקא דאם בר נש לא פריף לה בה' י' באבנין פריש טבעתא, דעלה אתמר תהא מקדשת לי בטבעת זאת. וכרצועה דאיהי קשר תפלין תפלה דיד דאיהי פריקא באצבעא, לא אסתלקת. וכד איהי פריקא על רישא דאת ו' אתקריאת תגא דספר תורה. ובגינה אתמר כל המשתמש בתגא חלף.

איהו אבן מכללת ומעטרת על כל אתון. איהי עטרה על כל רישא דצדיק, כמה דאוקמוה מארי מתניתין, העולם הבא אין בו לא אכילה ולא שתיה אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם. ואיהי פתח תורה וכתר פהנה וכתר מלכות בתלת אנפין דשי"ן. מן משה אשתמודע בשמך רעיא מהימנא. בתלת אתון אתעטרת למהוי פתח על רישא דכלהו דכהנים ולוים וישראלים אתעטרת על כלהו. וכד סליקת במחשבה איהי אבנא חדא פלילא מעשר ספירן דאנון יו"ד ה"א וא"ו ה"א.

מחשבה ודאי איהי חכמה מ"ה חש"ב ותשפח לה תמן. ומספרא דכתר תגא אתקריאת, ובה עלו ישראל במחשבה. דמחשבה אתעבידת ליה מרפכה. וכד סליקא לגבי עלת כל עלאין, אתעבידת תגא בלא שתופא דאתפלל למהוי מרפכה לההוא דלית ליה חשבון ושתוף.

וכד אית בישראל משפילים, וזרקים אותו בדבור של תפלות במקלע שלהם, ומעלים אותה

פוכבים שים קנף וגו'. וכף י' התחונה עולה לשלש עשרה מדות, ורמוזות באות א', י' למעלה וי' למטה. חכמה בראש וחכמה בסוף. ו' פריקה של שניהם.

קום טל האבן, וכרף אותה באותו החוט של זרקא, שהוא ארף אפים, בעלה, ודאי וא"ו ארפה, שאם אין אדם כורף אותה בה' י' באבנים בראש הטבעת, שעליה נאמר תהא מקדשת לי בטבעת זאת. וכרצועה, שהיא קשר תפלין תפלה של יד, שהיא פרוכה באצבע, לא מסתלקת. וכשהיא פרוכה על הראש של אות ו', נקראת פתח של ספר תורה. ובשבילה נאמר, כל המשתמש בכתר עובר.

היא אבן מכללת ומעטרת על כל האותיות, היא עטרה על כל ראש של צדיק, כמו שבארוה בעלי המשנה, העולם הבא אין בו לא אכילה ולא שתיה, אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם, והיא פתח תורה וכתר פהנה וכתר מלכות בשלש פנים של שי"ן. משה נודע בשמך, רועה הנאמן. בשלש אותיות התעטרת להיות פתח על ראש כל הכהנים ולוים וישראלים התעטרת על כלם.

וכשעלתה במחשבה האבן האחת כלולה מעשר ספירות, שהן יו"ד ה"א וא"ו ה"א, המחשבה ודאי היא חכמה מ"ה חש"ב, ותמצא אותה שם. ומצד של הפתח נקראת פתח, ובה עלו ישראל במחשבה. שמחשבה נעשתה לו מרפכה, וכשעולה לעלת כל העליונים נעשית פתח בלי שתוף, שנכללת להיות מרפכה לאותו שאין לו חשבון ושתוף.

וכשיש בישראל משפילים, וזרקים אותו בדבור של תפלות במקלע שלהם, ומעלים אותה

בְּדַבּוּרָא דְצִלוּתָן בְּקִירְטָא דִּילְהוֹן, וְסִלְקִין לָהּ
בְּמַחְשָׁבָה עַד, הֵהוּא מִפְּלֵא דְאִיהוּ עַל הַפְּתָר,
מִיָּד נַעֲנִים. הָדָא הוּא דְכִתִּיב (תהלים צא יד) כִּי יִדַע
שְׁמִי שֵׁם י' תְּגַא דְזִרְקָא, יִקְרְאֵנִי וְאֶעֱנֶהוּ עִמּוּ
אֲנִכִּי וְגו'. בְּהֵהוּא חוּט דְאִיהוּ פְּרִיכוּ דִּילָהּ,
דְּבֵה צְרִיף לְאַרְכָּה לָהּ עַד דְּסִלִּיק לָהּ עַד עֲלַת
כָּל עֲלָאִין, וְנַחֲתִית בְּהּ לְקַבְּלָא צִלוּתְהוֹן.

וּבִפְּתָה אִיהוּ מָאן דְּסִלִּיק תְּלַת צִלוּתִין לְגַבְּהָ
בְּתַלְתָּ נְקוּדִין דְּסִגּוּלְתָא. דְּמַנְהוֹן
אֲתַמְּשְׁכוּ תְּלַת טַפִּין דְּתַלְתָּ מַחִין עֲלָאִין. דְּכַד
בַּר נֶשׂ אֲתַמְּשֵׁךְ זֶרַע מְנַה, אֲלִין טַפִּין דְּאֲתַמְּשְׁכוּ
מְנַה, אֲנוּן מְשׁוּפְרִי שׁוּפְרִי דְּמַחָא מְבַחַר
מִפְּלֵא. הֵכִי כְּגִנְנָא דָא, כַּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
אוֹרִית בְּבַר נֶשׂ. תְּלַת קְטִירִין דְּאֲנוּן נִשְׁמַתָּא
וְרוּחָא וְנִפְשָׁא מְשׁוּפְרִי שׁוּפְרִי דִּילָהּ, יְהִיב לֹון
דְּאֲנוּן מִתְּלַת י י י דְּסִגּוּלְתָא דְּאֲתַרְמִיזוּ בְּשֵׁם
י"ד ה"י וְא"ו ה"י. וּבְגִין דָּא אָמַר לֹון, (דברים
יד ב) וּבְךָ בָּחַר ה' לְהִיּוֹת לוֹ לְעַם סִגְלָהּ.

בְּהֵהוּא זְמַנָּא דְּנִפְקוּ מְלִין אֲלִין מְפּוּמוּי
דְּבוּצִינָא קְדִישָׁא, נַחֲתִית שְׁכִינְתָא
וְנִשְׁיַקַת לִיָּה וְכָל אֲנוּן מְאִרִי מְתִיבְתָן בְּרִיכוּ
לִיָּה, וְרַעֲיָא מְהִימְנָא בְּרִיךְ לִיָּה וְנִשְׁיַק לִיָּה.
בְּהֵהוּא זְמַנָּא סְבָא חָדָא אֲזִדְמִן לְגַבְּהָ. פְּתַח
וְאָמַר, (תהלים ב יב) נִשְׁקוּ בַר, דְּאִיהוּ סִלְתָּ נְקִיָּה,
טְפָה קְדִישָׁא דָא דְּאוֹרִיָּתָא דְּמִשָּׁה דְּאֲתִיָּהִיב
לָן עַל יְדֵהּ, דְּלָא הָוָה בֵּיהּ פְּסִלְתָּ דְּמִץ וְתַבְּנָן.
דְּמָאן דְּלִית פְּסִלְתָּ בְּנִשְׁמַתָּה, אִיהוּ בְּרָא
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתָּהּ. דְּאִית בַּר
מְהֵהוּא חֲטָה דְּאֲתַמַּר בְּהּ אִילָן דְּאָכַל אָדָם
קְדַמָּאָה חֲטָה הָוָה.

ח"ט מִץ וְתַבְּנָן. דְּבְּגִינָה אָמַר דָּוִד (תהלים נא ז) הֵן
בְּעֻזֹן חוֹלְלָתִי וְגו'. וּבְזַמְנָא דְּאֵת ה'
דְּאִיהִי חֲמִשָּׁה מִינֵי נְהֻמָּא, אִיהִי בְּכַסּוּיָא דְּרַת

בְּמַחְשָׁבָה עַד אוֹתוּ הַמְּפֵלֵא
שְׁהוּא עַל הַפְּתָר, מִיָּד נַעֲנִים. זְהוּ
שְׁכִתוּב (תהלים צא) כִּי יִדַע שְׁמִי,
שֵׁם י' הַפְּתָר שֶׁל זִרְקָא. יִקְרְאֵנִי
וְאֶעֱנֶהוּ עִמּוּ אֲנִכִּי וְגו'. בְּאוֹתוּ
הַחוּט שְׁהוּא כְּרִיכָה שְׁלָהּ, שְׁבוּ
צְרִיף לְהַאֲרִיף אוֹתָהּ, עַד שְׁמַעְלָה
אוֹתָהּ עַד עֲלַת כָּל הָעֲלִיוֹנִים,
וְיִוָּרַד בְּהּ לְקַבֵּל תְּפִלוֹתֵיהֶם.

אֲשֶׁרִיו מִי שְׁמַעְלָה שְׁלֹשׁ תְּפִלוֹת
אֱלוּ בְּשֹׁלֵשׁ נְקֻדוֹת שֶׁל סְגוּלְתָא,
שְׁמֵהֶם נִמְשְׁכוּ שְׁלֹשׁ טְפוֹת שֶׁל
שְׁלֹשָׁה מַחִים עֲלִיוֹנִים. שְׁפִשְׁאָדָם
נִמְשָׁךְ מִמֶּנּוּ זֶרַע, אֱלוּ הַטְּפוֹת
שְׁנִמְשְׁכוּ מִמֶּנּוּ הֵן מִיפֵי הַיָּפִי שֶׁל
הַמַּחַ הַמְּבַחֵר מִן הַכָּל. כֶּף כְּמוֹ
זֶה, כְּשֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹרִישׁ
בְּאָדָם שְׁלֹשָׁה קְשָׁרִים, שְׁהֵם
נִשְׁמָה וְרוּחַ וְנִפְשׁ, מִיפֵי הַיָּפִי
שֶׁלוֹ, נוֹתֵן אוֹתָם שְׁהֵם מְשֹׁלֵשׁ י
י י שֶׁל סְגוּלְתָא שְׁנַרְמְזוּ בְּשֵׁם יו"ד
ה"י וְא"ו ה"י. וּמִשּׁוּם זֶה אָמַר
לָהֶם (דברים כו) וּבְךָ בָּחַר ה' לְהִיּוֹת
לוֹ לְעַם סִגְלָהּ.

בְּאוֹתוּ זְמַן שִׁיצְאוּ הַדְּבָרִים הַלְלוּ
מִפֵּי הַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה, יְרֵדָה
שְׁכִינָה וְנִשְׁקָה אוֹתוּ, וְכָל אוֹתָם
רִאשֵׁי יְשִׁיבוֹת בְּרִכוּ אוֹתוּ,
וְהַרְוֵעָה הַנְּאֻמָּן בְּרַךְ אוֹתוּ וְנִשְׁק
אוֹתוּ. בְּאוֹתוּ הַזְּמַן זָקֵן אֶחָד
הַזְּדִמָּן אֲלִיו. פְּתַח וְאָמַר, נִשְׁקוּ
בַר, שְׁהוּא סִלְתָּ נְקִיָּה, טְפָה
קְדוּשָׁה זוֹ שֶׁל הַתּוֹרָה שֶׁל מִשָּׁה
שְׁנַתְנָה לָנוּ עַל יְדוֹ, שְׁלָא הָיָה בּוֹ
פְּסִלְתָּ שֶׁל מִץ וְתַבְּנָן. שְׁמִי שְׁאִין
פְּסִלְתָּ בְּנִשְׁמַתוֹ, הוּא בֶן שֶׁל
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשְׁכִינְתּוֹ. שִׁישׁ
בֶּן מְאוֹתָהּ חֲטָה שְׁנֵאמַר בְּהּ
הָאִילָן שְׁאָכַל אָדָם הָרִאשׁוֹן הָיָה
חֲטָה.

ח"ט מִץ וְתַבְּנָן, שְׁבִשְׁבִילוֹ אָמַר
דָּוִד (תהלים נא) הֵן בְּעֻזֹן חוֹלְלָתִי
וְגו'. וּבְזַמְנָן שְׁהָאוֹת ה', שְׁהִיא
חֲמִשָּׁה מִינֵי לְחָם, הִיא בְּכַסּוּי

בין (רדפיו אבדתה) רשיעיא בגלותא, דאתמר עליהו (תהלים א ד) לא כן הרשעים פי אם כמין אשר תדפנו רוח. י' דאיהי מעשה דילה לא אתחברת עמה.

ובגין דא מין ותבן פטורים מן המעשר. ובגין דא נשקו בר. נשקו בר. דשפון עלאין דרעיא מהימנא דאנון שקיו דילהון בתרי סמכי קשוט, דאנון למודי ה'. וצדיק איהו לשון למודים, איהו לשון לעלא, ואות ברית לתתא.

ועוד נשקו בר בשפון עלאה שכינתא עלאה, דהכי סליקת שכינה כחשבון שפ"ה. חוט דאסחר עלאה, איהו ההוא פריכו, חוט דזרקא דאסחר שפה איהו חוט של חסד. ואיהו חוט דדהבא. ואיהו קו ירק מסטרא דתיובתא דאסחר כל עלמא. תלת חוטין אנון לעלא דסחרין לבת עינא, דעליהו אתמר (שה"ש ז ה) עיניך ברכות כחשבון על שער בת רבים. מאי בת רבים, בת עין אלין תלת אבהן תלת גונין אנון דעינא. עינא דמיא דלית לה הפסק (בראשית כד טו) עין המים. ומתמן נשקו בר לאנהרא עלמין ברזין סתימין דאורייתא.

בההוא זמנא קם ההוא סבא ונטל קירטא בידוי. פתח ואמר, בוצינא קדישא עד פען תוה קירטא בידך. מפאן ואילך הא אסתלקת בעלאין. נטור גרמך מאבנין דילה. דהא בפומא דצדיקים איהי מסתלקא בצלותין דילהון לגבי בעלה ובעובדין דילהון דהאי אבנא פד נחפת לתתאה איהי אבן בחן, (ד קכ ע"ב) דעלה אתמר (תהלים יא) ה' צדיק יבחן ובה נתנסו אבהן. ובגין דא אתמר (תהלים קיח כב) אבן מאסו הבונים דאנון אבהן.

דדה בין (הרודפים אחריה) הרשעים בגלות, שנאמר עליהם (תהלים א) לא כן הרשעים פי אם כמין אשר תדפנו רוח - י' שהיא מעשה שלו, לא מתחברת עמו.

ומשום זה מין ותבן פטורים מן המעשר, ומשום זה נשקו בר. נשקו בר, שהשפתים העליונות של הרועה הנאמן, שהם ההשקאה שלהם בשני עמודי אמת, שהם למודי ה'. והצדיק הוא לשון למודים, הוא לשון למעלה, ואות ברית למטה.

ועוד נשקו בר, בשפתים העליונות השכינה העליונה, שפך עולה שכינה לחשבון שפ"ה. החוט שסובב אותה הוא אותה פריכה, החוט של זרקא שמקיף את השפה הוא חוט של חסד, והוא חוט של זהב. והוא קו ירק מהצד של תשובה שסובב כל העולם. שלשה חוטים הם למעלה שסובבים את בת העין, שעליהם נאמר (שירי) עיניך ברכות כחשבון על שער בת רבים. מה זה בת רבים? בת עין אלו שלשת האבות. שלשה גונים הם של העין. עין המים שאין לה הפסק, עין המים. ומשם נשקו בר להאיר עולמות בסודות נסתרים של התורה.

באותו זמן קם אותו זקן ונטל מקלע בידו. פתח ואמר, המנורה הקדושה, עד עכשו היה מקלע בידך, מפאן ואילך הרי התעלית בעליונים, שמר עצמך מהאבנים שלה. שהרי כפי הצדיקים היא מתעלה בתפלות שלהם אל בעלה. ובמעשים שלהם של האבן הזו, כשירדת למטה היא אבן בחן, שעליה נאמר (תהלים יא) ה' צדיק יבחן. ובה נתנסו האבות. ומשום זה נאמר (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים, שהם האבות.